

Hoofdstuk een

Aan: morgan_lives_here@hotmail.com

Van: lucyloetje@freemail.co.uk

Hoi Morgan!

Hoe is 't met jou? Ik mis je zooo erg, helemaal omdat vandaag echt de allergste dag van mijn leven was. Graai maar een flinke hand vol m&m's uit de pot en hou je vast, want hier komt een eindeloze mail. Lees 'm alsjeblieft goed: je mag geen kleinigheidje missen, zodat je me straks advies kunt geven over hoe ik dit jaar moet zien door te komen!

Nou, vandaag was dus mijn eerste schooldag sinds we naar Engeland zijn terugverhuisd, maar ik wou dat het de laatste was. Serieus, IK WOU DAT IK NOOIT MEER TERUG HOEFDE NAAR DIE VRESELIJKE SCHOOL. Je denkt waarschijnlijk dat ik overdrijf, maar dat is dus echt niet zo. Ik zal je alles vertellen, de hele nachtmerrie van begin tot eind. Ben je er klaar voor? Oké. Mam zette me af bij school en ik was superzenuwachtig. Het verplichte uniform is echt afgrijselijk: een rare goudgele blouse (zie je het voor je? Goudgeel!), een donkerblauwe rok en jasje, en tot overmaat van ramp van die lompe zwarte veterschoenen. Dat hielp natuurlijk fantastisch tegen de zenuwen... maar niet heus. Hoe kun je er nou zelfverzekerd bij lopen in een outfit van donkerblauwe synthetische kriebelstof? leuw!

Bij de administratie werd ik voorgesteld aan een meisje uit mijn klas, Hermelien, die mijn zogenaamde 'maatje' is. Het is de bedoeling dat ze me wegwijs maakt en me helpt om me hier een beetje thuis te voelen. Ze is best aardig, maar wel erg stilletjes. Een Chinese, met van dat ongelooflijk glanzende zwarte haar en een superrechte pony. En ja hoor, ze houdt van Harry Potter. En niet zo'n klein beetje ook. De school is net een museum: donkere gangen en trappenhuisen, oude houten tafels en stoelen, ranzige wc's (oeps! Ze zeg-

gen hier heel netjes toiletten of juist domweg plees), geen drinkfontein-
tjes of snoepautomaten. Echt waar, het lijkt wel een gebouw uit *Downton Abbey*.

We hebben een heel aardige lerares Engels, mevrouw Piercy, die ook onze
mentor is. Jij zou haar geweldig vinden: ze is jong en een beetje maf. Ze had
een knalgele legging aan (en dan bedoel ik dus echt lichtgevend geel)! Het
slechte nieuws: ze vertelde dat we veel aan spreekvaardigheid gaan doen,
boekbesprekingen en debatteren en zo. Als ik eraan denk word ik al misse-
lijk; je snapt wel waarom! In de pauze ging Hermelien het rijtje van al mijn
nieuwe klasgenoten af, inclusief een meisje dat Dakota heet, kennelijk het
populairste meisje van de klas, en haar vriendinnen. Dakota is irritant knap;
ze lijkt een beetje op Kate Middleton, met jaloersmakend lang, golvend bruin
haar.

MAAR WAAROM WAS HET NOU DE ALLERERGSTE DAG VAN JE LEVEN? vraag
je je misschien af. Zo erg klinkt het allemaal niet.

Wacht maar af, veel te verre vriendin! Na de pauze was Hermelien even weg
om iets uit haar kluisje te halen. Ik moest ontzettend nodig naar de wc, dus

ik holde recht op de deur af zonder goed te kijken, en toen kwam er een
JONGEN naar buiten.

‘Volgens mij zit je hier verkeerd,’ merkte hij spottend op.

‘I-i-ik...’ stamelde ik, en meteen dook ik één deur verder de meiden-wc’s in.

Awkward! Toen ik eindelijk de wc’s uit kwam, was de bel al gegaan en moest ik rennen naar mijn volgende les. Met een half oog op het plattegrondje dat Hermelien voor me had getekend spurte ik door de gang, tot ik opeens een emmer met dweil omverliep. Ik gleed uit in het water en viel – SPLET! – op mijn kont, of achterste, zoals ze hier zeggen. Het gebeurde pal voor het lokaal, dus iedereen keek naar me. Het liefst wilde ik door de grond zakken, maar uiteindelijk wist ik overeind te krabbelen en hobbelde ik het lokaal in... met een grote natte plek achter op mijn rok. Een GIGA-plek dus, Morgan. En giga-kledder-nat.

‘Moet je zien! Ze heeft in haar broek gepiest,’ tetterde die trut van een Dakota. ‘Nieuweling maakt spetterende entree!’

En toen begon iedereen te lachen.

Daar werd ik dus ONTZETTEND kwaad om. Zonder erbij na te denken deed ik mijn mond al open om te roepen: Ik viel en dat deed echt zeer, hoor, maar bedankt voor het medeleven. Mag jij drie keer raden wat er in plaats daarvan gebeurde... Juist, mijn kleine probleempje stak de kop op, erger dan het in tijden geweest was.

'Ik viel en d-d-d..., d-d-d-d-d...' stotterde ik. Na een keer diep ademhalen probeerde ik het nog eens: 'Het d-d-d-d-d... D-d-d-d-d...' Maar ik kreeg het er gewoon echt niet uit, dus heb ik het verder maar opgegeven.

Geschokt viel iedereen stil, terwijl ik daar stond met een kop als een tomaat. Allemaal staarden ze me aan. Dakota had zelfs haar telefoon tevoorschijn gehaald; waarschijnlijk appte ze snel iedereen die het nog niet met eigen ogen had gezien. Ik weet niet wat erger was: het megastotterincident of de giganatte plek. Hoe dan ook, dit kom ik nooit meer te boven! Hermelien probeerde me nog op te vrolijken door te zeggen dat de plek allang was opgedroogd en dat je er haast niks meer van zag. Toch kon ik zien dat zelfs zij geschrokken was van mijn afschu-

welijke gestotter, dus de rest van de dag heb ik mijn mond maar stijf dicht-
gehouden.

Nu zit ik op mijn kamer heel veel medelijden met mezelf te hebben. Tegen
pap heb ik gezegd dat ik een berg huiswerk heb, maar volgens mij heeft hij
wel in de gaten dat er iets aan de hand is.

Veel liefs van je sippe, zich rot schamende BFF,

Lucy XoX

Lucy drukte op ‘verzenden’ en bleef een paar minuten met een lege blik naar het scherm staren. Ze hoopte dat Morgan meteen zou reageren en iets opbeurends zou zeggen, maar ze wist dat de kans daarop klein was vanwege het tijdsverschil tussen Engeland en Amerika.

‘Lucy! Eten!’ riep haar moeder van beneden.

Lucy zuchtte, zette haar computer uit en gaf haar pluizige, blauwgrijze kat Bazuin een mistroostige aai over zijn kop. Op dat moment trilde haar telefoon op haar nachtkastje. Yes! Een berichtje van Morgan!

Morgan: Wacht ff. Moet je een gele blouse aan?????

Lucy giechelde – Morgan appte haar waarschijnlijk van onder haar tafeltje op school – en typte een antwoord.

Lucy: HELAAS WEL JA

Morgan: Geen wonder dat je gestrest bent 😞

Lucy: Lol

Morgan: Balen dat je zo'n rottag had

Lucy: Thanks, M

Morgan: Hé, weet je wat vast helpt?

Lucy: Eh... honderd cupcakes eten? 😊

Morgan: Dat ook... tot je moet kotsen! En wat nog meer?

Lucy: Ik weet waar je aan denkt... en nee dus!

'Eten! Is Klaar. Nu!

Lucy: Mam roept me voor t eten.
Moet gaan maar spreek ik je zo weer?

Morgan: Tuurlijk! Dan hebben we
het nog over je weet wel 😊

Lucy trok een scheve grijns toen ze dat laatste berichtje las – ze wist waar haar vriendin het over had, en dat ging dus NIET gebeuren –, liet haar telefoon op bed vallen en stommelde de trap af naar de keuken.

‘Daar zul je haar hebben! Ik heb je na school amper gezien,’ zei haar vader. ‘Je zoefde gewoon meteen de trap op naar je kamer.’

‘Is alles goed gegaan vandaag, lieverd?’ vroeg Lucy’s moeder zorgzaam. ‘Het was ontzettend druk op mijn werk, maar ik heb de hele tijd aan je gedacht.’

‘Dat heb ik al aan p-p-pap verteld... Het was oké,’ zei Lucy terwijl ze een glas vruchtensap volschonk en haar moeders blik ontweek. Haar goede humeur verdween razendsnel. ‘Hé Maja, wil je sap?’ zei ze om het gesprek een andere kant op te sturen.

Haar kleine zusje knikte enthousiast en bonkte met haar *Frozen*-beker op tafel.

‘Nou, we willen er alles over horen,’ zei haar moeder.

Lucy kreeg de kriebels van dat bezorgde toontje.

‘Ik zeg niet dát je een rotdag hebt gehad,’ ging haar moeder verder, ‘maar stel dat het, eh... nou ja, niet echt geweldig was, dan moet je daar niet over inzitten, hoor. Dat hebben we allemaal wel eens.’

Lucy sprong ineens uit haar vel: ‘IK H-H-HEB GEEN ROTD-D-

DAG GEHAD! Hoezo is iedereen trouwens p-p-plotseling zo geïnteresseerd in mijn leven? K-k-kunnen we nu alsjeblieft gewoon l-l-lasagne gaan eten?’

Ze zag haar moeder geschrokken naar haar vader kijken. Meteen wist ze waar dat om ging. Haar gestotter. Dat werd alleen zo erg als ze zich gestrest of gespannen voelde, dus terwijl zij haar uiterste best deed om de gebeurtenissen van vandaag onder het tapijt te vegen, liet haar gestotter haar ouders luid en duidelijk weten dat er iets vervelends gebeurd was. Kon ze maar weer naar boven gaan om verder te appen met Morgan; haar beste vriendin kreeg haar tenminste aan het lachen.

Gelukkig begreep haar vader kennelijk dat ze geen zin had om te praten: hij hielp een handje door een monoloog te beginnen over welke van de *Toy Story*-films het beste was, en zodra ze kans zag vluchtte Lucy naar haar kamer.

Lucy: Ik ben er weer!

Morgan: Hey meid, zit net in de kantine van die lekkere kronkelfrietjes te eten

Lucy: NIET ZO GEMEEN DOEN, M. Hier hebben ze geen kronkelfriet volgens mij 😞

Morgan: Hoe ging het aan tafel?

Lucy: Nog steeds in een rothumeur en mam maakt het alleen maar erger

Morgan: Hè bah. Jij moet opgevrolijkt worden... Tijd voor je weet wel!

Lucy: Haha. Vergeet t maar

Morgan: Toe nou... Maak een vlog, zet m online en dan kan ik er met de hele club naar kijken 😄

Lucy: Durf niet

Morgan: Je kunt het op z'n minst proberen... KOM OP, LUUS 😊

Lucy: Sorry, geen zin 😞

Morgan: Je was top, die keer dat je meedeed in m'n vlog

Lucy: Ik deed bijna niks, M! We waren alleen aan het kliederen met pannenkoeken bakken, weet je nog?

Morgan: Je was een natuurtalent!

Lucy: Jouw vlogs zijn geweldig, M, maar in mijn eentje kan ik zo iets echt niet 😞

Morgan: TOTAAL NIET MEE EENS. Ik moet stoppen... Spreek je snel?

Lucy: Ja. Wens me maar sterkte voor morgen 😞

Morgan: HIER WAT EXTRA KRONKELIGE GELUKSFRIETJES XOx

Lucy zat in kleermakerszit op haar bed en staaarde voor zich uit. Ze was moe en een beetje geërgerd; Morgan was een

supervriendin, maar waarom dacht ze nou dat een stomme vlog alles beter zou maken? Lucy had zichzelf vandaag al genoeg voor schut gezet.

Nee, bedacht ze, er was maar één manier om het schooljaar op Downton Abbey te overleven: onopvallend doen, langzaam lopen (zodat ze niet nog een keer in zo'n gigantische plas uitgled) en vooral nóóit meer praten. Bazuin stapte op haar schoot en keek haar met een meewarige blik aan. Hij had gelijk: haar plan was niet bepaald een recept voor plezier en populariteit, maar er zou haar niks kunnen gebeuren en, dacht ze, het was haar enige mogelijkheid. Ze stond op om haar tanden te gaan poetsen en liep langs de nog ongebruikte digitale camera die ze als afscheidscadeau van Morgan had gekregen. Ze gaf er een liefdevol klopje op. Ze miste haar gekke vriendin! Maar vloggen zou haar niet helpen om morgen de schooldag door te komen. Dit was het begin van Operatie Onzichtbaar.

